

Велимир Петров

Мобилизация

Човек не трябва да се предоверява на програмата си за деня. Толкова грижливо я бях подготвил! От вечерта. Обмислена по детайли. Все умни и полезни работи. С полутонове и пискюли. Дори имаше и санитарен полуден. На всичкото отгоре, бях обявил и сух режим. Наказателна мярка за последните напоителни разговори по същество.

До към второто кафе още нищо не подозирах. Булката после разви-ваше тезата, че както винаги, женската и интуиция подсказвала... и прочие... Доволен слушах утринния бюлетин за времето. Бюлетинът се кълнеше – че над цялата страна ще преобладава предимно слънчево време. Големият студ щял да го „олаби“, а пък аз съм щял да си разкопая колата от прясната. Никакви нови снеговалежи.

Точно в нула осем и десет обявиха мобилизацията. Съсед Първи събираше корпуса за бързо реагиране. Налагало се бърза интервенция в жизнения път на шопара Тумбалачко. Бил прехвърлил набелязаните килограми, ядял като хала, щял да изяде и ушите на стопаните.

Да си призная, този път тайно се надявах, че ще ми се размине, да участвам в маневрите.

От предната мобилизация ми се губеха три дни и два кичура от брадата – опърлена с бензиновата лампа. За сметка на това пък се бях сдобил с някакъв скандинавски грип и трайно отвращение към всякакъв алкохол за цели двадесет и четири часа.

За същия срок придобих и влечение към зелевата чорба. Тя от своя страна, поради високото си съдържание на натриев хлорид, ме напали на вода, която пък трябваше да се източва редовно. Тази верижна реакция ме извади от строя до такава степен, че забравих да направя редовната си вноска в спортния тотализатор. С това, последното, реализирах нетрудов доход, който породи известни съмнения в най-близки хора.

Съсед Първи ме беше информирал, че изпратил призовки до комсомолците. После невинно беше добавил, че комсомолци работа не вършат. Тях ги чакай след работата... Разправи как веднъж изпратил сина си и неговата „бригада“, да свършат нещо много важно и спешно. Чакал с нетърпение да се върнат и когато се върнали (все пак), запитал каква са я свършили... Синът заотмятал на пръсти: Кило и половина мастика, такива и такива салатки, две каси червено обикновено, толкова каси бира и тъй нататък... Трябвало и да се доплаща... Тази информация ми я беше поднасял индиректно, няколко дни подред, да свикна с нея, да няма изненади...

Комсомолците наистина бяха пристигнали. С две коли и с гости – ела ми на гости, че да те заведе при тате, да видиш как посрещат!

Подготовката беше под пълна пара. Снахата с два миксера се беше заела да прави еклери и се правеше, че не знае за мероприятиято. Трябвали и за някакво парти в града. Тук всичко и било под ръка: брашно, масло, яйца, захар... Големият внук се беше заел да си профилактира колата. Малкият – с голям колкото куфар транзистор и ондулирана прическа се стягаше за центъра. Синът правеше салатки за гостите и планове за плазиране на шопара. Плановите обхващаха и периметри от близнака на Тумбалачко, наречен за други времена.

Нахлузих бойната си униформа: гумени ботуши – луноходки, събиращи два и повече чорапа; ватенка – топлеца като киловатенка, трофей от тоталитарно време; калпак от епохата Под всеки калпак юнак...

Булката също беше готова за отрицателно време. Тренировките даваха плодове. Занятието сме отработвали в мирно време многократно. Униформата и не подлежи на описание. Тя не е от диапазона на утилитарната мода. С цяла педя надхвърляше и най-смелите тенденции във висшата мода. Последният шал беше затегнат върху кожухчето, намъкнато върху наръч пуловери, там където би трябвало да е талията. Нашият малък, но сплотен отряд се отправи към театъра на бойните действия.

Съсед Първи вече беше разработил стратегията. Разпределяше зоните на влияние. На мене – за първата фаза бе отредено да отговарям за задния десен крак: завързване, влачене, дръпване, катурване, затискане и прочие... За втората фаза – първа резерва при бензинова лампа номер три, като съблюдавам да не си опърля пак брадата... Булката си знаеше ролята – четвърта слугиня отляво...

Но първо и преди всичко, трябваше да се вземат мерки против измръзване. Те съвпадаха с функциите на завеждащ ентузиазма. Трябваше да се погълнат неопределени количества антифриз. Още от първата глътка определихме партидата – гроздова, осемдесет и осма! Усетих как сухият ми режим се засмя ехидно...

Навярно всички сте участвали или поне слушали за такива бойни действия. В тях има и езически елементи и възвишени моменти... Има и жертвоприношение и жертвонесъгласие... Много дива проза, чувство за добре свършена работа и ситост. Много ситост...

За чест на Тумбалачко трябва да кажем, че се бори мъжки. Без малко да мине в нелегалност. В погледа му се четеше колко много е обиден, но, че ни прощава. Че той пада, но друг ще го смени – и толкоз! На което се надяваме...

Някой, между две чаши разказа за двама юнаци, които за по лесно решили да го гръмнат с газов пищов. След време случайни гости (друг

някой каза, че случайни гости няма и не може да има!) намерили юнаците прострени да медитират, докато през това време сръчна ромска бригада по охрана на пътищата, заловила беглеца в съседното землище и го „оправдали“ набързо. Отговорникът по ентузиазма си гледаше добре работата. Даваше право на избор: Греена или не греена такава. Или червено...

Съсед Първи командуваше, ние изпълнявахме безпрекословно: нож, бензинова лампа, пърлене, заливане с вряла вода, черга, стъргане, пак пърлене, до три пъти... Вкусни нежни кожички със солчица, парчедисване. Тиганът се сменяше с друг. Котлето се скъса да ходи до избата.

След този етап имам спомен, че се появиха действащи лица, които ги нямаше в повиквателната заповед. Идваха и си отиваха най-различни хора. Хапваха и пийваха юнашки, дори намираха и кусури. Един запита Съсед Първи откъде е и какво прави тука. Нямало ли вече да си ходи... Работата щеше да се разрастне още, ако една от жените не се сети да каже, че заведението затваря.

Времето спря хода си. Чак надвечер пак проходи, но ние – по-трудно. Добре, че съседите живеят съвсем близко до нас...

Преди това ни беше изказана служебна похвала пред строя за добра служба.

Трябва да споменем и метеорологическият бюлетин, който вечерта съобщи, че времето е било слънчево, че навярно съм си откопал колата. А голата истина беше, че не съм! И, че валя едър мокър сняг, едва не ни затрупа. Изобщо – пивко време! Добре, че сме на изолирано място!

Накрая всичко си дойде на мястото. Оказа се, че гостите са работливи хора. Дошли са специално, като градска бригада, в помощ на селото във върхови моменти – за прибиране на реколтата. Реколтата – парчедисана, беше наистина прибрана... 100% в колите – под тъжния поглед на съседа, да е готова за заминаване. Големият внук си профилактира колата. Малкият пристана някъде. Партило на снахата остана без еклери – изядохме ги. Не бяха лоши.

Съсед Първи обяви отбой. Булката му – по стар български обичай се зае да сложи всичко в ред...

Ние? Ние – отидохме да си ближем раните...

Декември 1994 г.

КРАЙ

© 1994 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11037>]